

Звичай ладування на Землі у культурі землеробства

Ставлення до Землі в українців завжди було, є і буде святим.

Земля – це наша домівка. Земля – це наша комора продуктів харчування, енергоносіїв, будівельних матеріалів. Земля виробляє кисень, яким ми дихаємо. Земля – це наш духовний та життєвий простір

В одному із гrotів Кам'яної Могили про шумерського архіву XII-III тис. до н.д. шумеролог А.Кафішин прочитав напис, зроблений руками давніх наших предків-орачів Оріїв: «весело плуг ріже Землю».

На землях від Дунаю до Дніпра сім тисяч років тому (за М.Відейко) життєдіяла культура прадавніх хліборобів Трипілля. Українці з прадавніх часів живуть у Звичаї орати Землю та вирощувати хліб.

Що ж таке Звичай? На мою думку, правильне визначення Звичаю дав голова громади «Трійця» Е.Добжанський. «Звичай України – життєстверджуючі та життєлюбні прояви Законів досконалого вічного Світу.»

Відповідно культура землеробства – це один з життєстверджуючих та життєлюбних проявів Законів досконалого вічного світу. Звичай любити, шанувати, оберігати, священно діяти з Землею є святим обов'язком кожного українця.

За легендою, коли Сварог викував нашим пращурам золотий плуг та скинув його на Землю, з того часу на українській Землі започаткована людиною культура землеробства. А це було тоді, коли Богами творився світ.

Оратай, що виїхав у поле орати свою (не чужу) Землю, є святою людиною, бо він святодіє. Виоравши та засіявши лан, він збере хліб для своєї Родини, дасть життя Роду.

Паралельно з землеробством виникало багато обрядів та традицій.

Обряд підготовки до польових робіт:

а) лагодження плугів, сівалок, борон та різних механізмів техніки;

б) підготовка зерна до посіву, відбір сортового зерна, просушування його на Сонці, замовляння зерна на родючість та щедрий врожай.

Обряд засівання

Обряд засівати надається тільки чоловічій статі. Цей обряд наші предки передали нам в щедрівках до Новоліття:

Сієм, сієм-засіваєм,

Повнися, Земле, врожаєм

...

Та у веснянках:

А ми просо сіяли, сіяли,

Ой, Дід-Ладо, сіяли, сіяли

...

Обряд жнив

Обряд жнив проводиться велично та з любов'ю. Косарі клепають коси, у стодолах прибирають місце обмолоту снопів – тік. Чоловіки ходять у поле на лан, розтирають руками колоски та пробують їх на зуб – перевіряють зерно на стиглість. Піднімають голови до неба – міркують, чи будуть дощі, аби вчасно встигнути зібрати врожай.

Нарешті в полі з'являються перші женці – жінки з серпами, чоловіки з косами.

Особисто я до жнив на свій лан виходжу у чистій білій вишиванці. Дякую Богам за щедрий врожай, вижинаю три снопа, зв'язую їх перевеслами, ставлю як квітку. Цей обряд я називаю «Святом початку жнив». Останній сніп використовую як обрядовий символ – Дідух.

Культура землеробства безмежна, як і безмежні життєстверджуючі та життєлюбні прояви Законів досконалого вічного світу. Шкода, що сьогодні культури землеробства приділяється недостатньо уваги та шани. Мало того, українською Землею торгують як якоюсь другорядною річчю. Земля – це Святе Материнське лоно всього суцього на ній. А святинями не торгують. Тому борімося за нашу рідну, українську Землю так, як за неї боролися наші пращури:

*Отак наша Земля,
Яка чотири віки була наша,
Стала грецька.
А ми самі, як пси;
І поженуть нас скоро
Камінням геть звідти,
Бо тая Земля огречена є.
Отже, скоро маємо дістати її
І кров'ю нашою полити,
Аби була родючою та жирною.
Маємо наших князів слухати
І воювати за Землю нашу, як ті говорять нам.
ВК-Д8(3)*

3.02.09

Величар (громада «Трійця»)